

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino vred
in v Mariboru s pošiljanjem
na dom
za celo leto 3 gld. — kr.
„ pol leta 1 „ 60 „
„ četrt leta — „ 80 „
Naročnina se pošilja
opravnštvu v stolnem
farovžn.

Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez posebne
naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste
prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, neplačani
listi se ne sprejemajo. —

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice, če se
natisne enkrat, 8 kr., dvakrat 12
kr., trikrat 16 kr.

Usmilimo se svojih slavjanskih bratov!

V Ljubljani se je ustanovil odbor, ki je razposlal sledeči poziv: Visoka c. k. vlada je dovolila, da se smejo nabirati milodari za nesrečne iz Turčije na avstrijska tla pribegle rodbine. Ustanovil se je tedaj v Ljubljani podpisani odbor, da sprejema darove in odpravlja na mesto, kjer je najsilnejša potreba.

Slovinci! Naši jugoslovanski bratje bijejo krvav boj za „krst častni i slobodo zlatno“. Svoje rodbine, žene, otroke in starčke pak so spravili na avstrijska tla, da jih rešijo pred turško silo in divjostjo. Tudi mnogo ranjencev so že prenesli iz Bosne in Hercegovine na sosednjo granico in Dalmacijo. Treba je tedaj vsestranske pomoči, treba je denarjev, stare obleke, platnine in šarpije (cufanja) itd.

Pomozimo toraj vsak po svojih močeh! Milodare sprejema odbor in uredništva slovenskih časnikov; poslana darila se bodo po časnikih izkazala.

Ljubljanski podpiralni odbor.

J. N. Horak, predsednik, dr. J. Vošnjak, denarničar, dr. Karol Bleiweis, Franjo Drašler, J. Jučič, Vaso Petričič, Franjo Potočnik, Josip Regali, Pavl Skale in dr. Zarnik.

Ta poziv so objavili vsi slovenski časniki, povsod se vsled tega nabirajo denarji, platno, odeje, koce itd. Tudi „Slov. Gospodar“ ga svojim bralcem naznanja s sledečim dostavkom: pomagajmo, štajerski Slovenci, kristijanskim siromakom, ki bežijo iz Bosne in Hercegovine, da se rešijo turških krvopivcev. Nad 100.000 jih je že zapustilo svojo domovino ter k nam pribežalo na Hrvatsko in v Dalmacijo. In kako nebi bežali iz dežele, kder carkoma kri teče in turška zverinska divjost tako razsaja, da celó žive na kole natakajo? Gledé na take grozovitosti ne gre modrovati ali bodo Kristijani zmagali ali ne. Tukaj je treba pred vsem človeške usmiljenosti, tu je treba pomoči, hitre in zdatne pomoči. Komur človeško čutje v srcu biva — kdor je Kristijan in Slovenec — temu bodi rečeno, da ni zadosti, da

časnike bereš, kako se kri preliva na turškem bojišču, da mučenike miluješ in Turke preklinjaš; to je se vé lehka reč in dober kup biti Kristijan in Slovenec. Djansko pomagaj, vsak po svoji moči, stradajočim in golim! Povsod na Kranjskem, Goriškem, v Trstu, v Dalmaciji in na Hrvatskem darujejo lepe milodare ljudje, ki so veliko bolj ubogi, kakor smo štajerski Slovenci. Ne dajmo se sramotiti sosedom našim!

Da darovane reči resnično dohajajo onim, katerim so namenjene, so porok imena gori navedenih ljubljanskih gospodov, ki vse sprejete milodare po časnikih naznanjajo.

Zakaj so se kristijanski Slavjani vzdignili zoper Turka?

Evropske vlade namreč: avstrijska, ruska, laška, nemška, francoska in angleška so poslale med kristijanske upornike v Hercegovini svoje poverjenike naznanjat, naj položijo orožje in se zopet vrnejo pod turško oblast, češ, da bo sultan njihovo stanje gotovo polajšal. Ali ustajniki se niso dali pregovoriti ter so oddali pismeno spomenico, kder se berejo strahovitosti, ki res v nebesa upijejo. Spomenica se glasi tako:

Slavno evropsko poslanstvo! Že čez 400 let tužna in siromaška raja (čreda), Kristijani v Hercegovini vzdihujejo v žalosti in nadlogah, tlačeni od turškega divjaštva, a vendar jim krščanske in izobražene velike vlade evropske niso še enega pogleda milosrčnosti pokazale. Ker takih stisk in nadlog žalostna raja ni mogla dalje prenašati, zato je sedaj skupno prišla za orožje, da se reši grozovitega divjaštva, ki se mora ne samo v greh, temuč tudi v sramoto šteti celi Evropi, katera trpi, da tako divjaštvo tlači in preganja slavjanski narod v Hercegovini. Slišali smo, gospodje, da ste poslani od svojih vladarjev gledat rev in muk, in preiskavat, zakaj smo zgrabili za orožje. Mi sicer mislimo, da ni potrebno Vam dokazovati turških grozovitosti, ker so Vam gotovo že znane; vendar Vam jih bočemo nekoliko opisati. 1) Začnimo

pri agah. Če nesrečni kmet, ki nima lastnega zemljišča, od age (turškega posestnika) vzame nekoliko zemlje v najem (štant), mora jo gnojiti, obsejati in obdelati, mora pa agi tudi najmanj polovico pridelka dati. Kedar pa pride aga s hlapci po pridelke (kar se godi po 3- ali 4krat na leto), mora ubogi kmet preživite hlapce in jegove konje, če ne, ga čaka palica in zapor. 2) V Turčiji — kar drugod nikjer ni na svetu — daje se desetina v najem (štant), najemniki pa v dogovoru s turškimi uradniki, pobirajo desetino 10krat višjo, kakor bi jo pobirati smeli. Raja daj in plačaj, če ne, te tožim! 3) Vrh vsega tega še mora raja davek in druge davščine od te zemlje plačevati. Vsi ti davki celó ubozega kmeta znašajo 30 do 40 zlatov, pa tudi 80 do 100 na leto. 4) Živino, od katere se davek plačuje, štejejo samovoljno brez vsega reda. Turku ne štejejo njegove živine; če pa ima Kristijan 10 glav živine, mu je naštejejo 30; za vse to mora revni kmet agi še za travo plačati; če ne, ga toži pri aliju (turškemu sodniku) — in kdo ga sodi? — alija. 5) Ako je kak Kristijan od Turka poklican pred sodbo ali če Kristijan toži Turka, pa nima 2 Turkov za priči, zgubi tožbo in čaka ga še zapor. 6) Turki siloma jemljejo nam naša dekleta in naše žene in jih turčijo, to je, nečistost ž njimi uganjajo. Tako se je zgodilo lani celó neki Avstrijanki v Stolcu. 7) Ako je kak Kristijan priča zoper kakega Turčina, nesrečneš ne bode videl več tretjega solnea. 8) Turki sramotijo in skrunijo naše duhovne, naše cerkve, naše zvonove, podobne in vse, kar nam je svetega. 9) Mi plačujemo turškemu caru davek in vsakojake nesrečne stroške, a nikakega zavoda za ljudsko omiko nimamo; mi nimamo šol; če pa jih kdo zahteva, mahoma zapade z glavo. 10) Če je kako delo na carskih cestah, delati mora samo kristijanska raja in to 5 do 6 dni daleč od hiše svoje, in 8 dni mora delati brez kruha in plače; Turkom pa vsega tega treba ni. 11) Če je kaka potreba kónj za prevoz živeža turški oblasti, kj so ti beriči v vasi, katere morajo seljaki preživiti; ti beriči silijo na vse zgodaj konje in ljudi na 15- do 20-dnevno potovanje brez živeža in plače. 12) Katero pravico hočete, da imamo pri turški sodnji, ki je sestavljena iz divjih Turkov in pa samo dveh Kristijanov, katera dva morata s silo podpisati z unimi tudi smrt nedolžnemu Kristijanu. 13) Če Kristijan, poklican na delo ali na vožnjo s konji, dá vedeti, da ne more zavoljo opravkov svojih ali kake bolezni, brž beriči prideró, ki ga zgrabijo, mahoma ubijejo ali do smrti mučijo. 14. Če Turčin prinese kako tožbo pred sodnijo, brž je rešena; če pa jo prinese Kristijan, čakati mora do konca sveta, ali pa mora sodnika podkupiti, da ima desetkrat več stroškov, kakor je cela pravda vredna. 15) Varnosti pri Turkih nobene nimamo. (Spomenica našteva nekatere grozovite dogodbe, ki kažejo, da Kristijan pred Turkom ni od danes do jutri varen.) 16)

Če pride aga v deželo, prva mu je beseda, sramotiti križ, cerkve, altarje, sveče itd. 17) Sila turška nima ne konca ne kraja. (Tu zopet so našeta nekatera divjaška djanja.) 18) Uprave (administracije) na Turškem ni. Ker uradniki imajo zeló mahjno plačo, zato so prisiljeni počenjati vsakovrstne nepostavnosti, silovitosti in kar sicer jim je drago. 19) Turki, da jim je lože Kristijana obsoditi zaradi kake nepostavnosti, obravnavajo vse v turškem jeziku, ki ga Kristijan ne razume, in tako delajo ž njim, kar se jim poljubi. 20) 100 oralov močvirnega sveta so nekemu seljaku (kmetu) nedavno s silo vzeli in med sabo razdelili.

Slavna in spoštovana gospoda! Taka sila, tako barbarstvo turško je prisililo rajo, da so prišli za orožje, in da branijo svoje svetinje in pravice. Mi smo prišli za orožje, da se branimo pred našim krvopivcem; al mi prvi nismo napadli Turka, ampak Turek je napadel nas. (Zdaj navaja spomenica, kako so Turki začeli ropati sela in jih požigati, starce in otroke moriti, podrli vse cerkve in altarje razbili, zvonove razbili in v vodo zagnali; kakor volkovi so planili črez vasi, ropali žito, méd, maslo, posekali tokak in pokosili žito itd.)

Slavna in spoštovana gospoda! Evropa je do danes vrgla s prestola mnogo omikanih kraljev, cesarjev in knezov, barbara Turčina pa še danes drži na prestolu!

Slavna in spoštovana gospoda! Pod bičem turškim ne moremo in nečemo živeti. Ljudje smo a ne živina! Ako nam nečete pomagati, prisiliti nas ne morete, da se vrnemo v robstvo. Turškemu obetanju ne verjamemo več, poroštva vaša, katera nam dajate, prepričani smo, da pred Turkom niso vredna piškavega oreha. Mi hočemo svobodo, pravico, in popolno svobodo! Živi v turške roke nečemo.“

Gospodarske stvari.

Nabiranje in hranjevanje pešek sadovnih dreves.

M. Vsako leto, v katerem obilno sadja priraste, nas opominja, naj bi ne pustili število sadnih dreves zmanjšati, ampak naj bi skrbeli, da se njihovo število, kolikor mogoče poviša.

„Kjer koli prazen prostorček imaš,

Postavi si sadno drevo!

Če skrbno s drevesom ravnáš,

Poplačalo delo obilno ti bo.“

Prvo prašanje pa je, kako brez velikih stroškov do mladih dreves priti?

Kakor smo že večkrat v „Slov. Gosp.“ poudarjali, gotovo tako, da si jih sami priredimo. To pa dosežemo, ako si drevesnico napravimo. Zato ni treba velikega prostora, tudi ne veliko časa, če le zemljo poprej prav obdelamo in z mladimi drevesci prav razumno ravnamo. Da si zamoremo drevesnico iz semena napraviti, je treba, da imamo poprej nekoliko pešek sadunosnih dreves. Te moramo pa prav nabirati in o pravem času, t. j. takrat, ko je sad popolnoma dozorel.

Ko se sadje zavživa, se peške ločijo in hranujejo. Tako si lahko jeseni in po zimi jabelčnih in gruševih pešek na stotine in na tisočine naberejo. Vendar pa ni vsak sad dober, da bi se od njega peške nabirale in hranjevale. Le zdravo sadje ima tudi zdravo seme. Zdravo sadje pa pride le od zdravih in močnih dreves. Tedaj gre pri nabiranju pešek tudi na zdravje in moč drevesa gledati, od ktere ga hočemo seme vzeti. Seveda zadnje ni vedno mogoče pri sadju, ktere ga na trgu kupimo, na to ni lahko gledati. Ali dostikrat se že na sadu spozna, na kakem drevesu je zorelo: ali na bolenem ali na zdravem in le zadnje je za seme. Kakor pri živini, tako se tudi pri drevesih boleznimi od starih na mlade po semenu zaplojajo. Pa tudi to je premisleka vredno, ali je sad popolnoma razvit, velik, lep, ali pa kaka pokveka in spaka. Od zadnjega seme ne velja dosti, ker tudi seme ni popolnoma razvito in je le spačeno. Tako seme daje, kedar začne rasti, le slabotna in pokvečena mlada drevesca, če še sploh raste. Kdor toraj nabira za setev, naj gleda na zdravje drevesa in če to ni mogoče, vsaj na lepoto in zdravje sada. —

Peške, ktere hranujemo, ne smejo biti mokre, sicer lahko splesnijo, in kalivno moč zgubijo. Predno pa zopet do novih pešek pridemo, preteče celo leto. Ne smejo se v sobni toploti ali na solncu sušiti, ampak na hladnem in v senci; drugače se preveč posušijo in potem ali celo ne ženejo ali pa tudi prepozno. Peške posebno jabelčne in gruševke so prava sladčica za miši. Pred njimi jih moramo skrbno varovati, sicer je ves trud pri nabiranju in sejanju zastonj. V zemlji jih varujemo teh snevencev, če brazdice potrošamo z drobno sekanim brinjevim šilovjem. Najboljše je peške sejati jeseni v drugi polovici meseca novembra. Tako posejane peške spomladi o pravem času poženejo in tudi bujno in močno rastejo. Če bi pa jeseni pešek ne bilo, se morajo pa v spomladi, kakor hitro je zemlja tala postala, v prst spraviti. Peške koščivega sadja, črešenj, sliv, breskev, marelic i. t. d., se morajo pa na vsak način že jeseni v zemljo spraviti, ker bi drugače za tega leta ne pognale več in za drugo leto svojo kalivno moč zgubile.

Nekaj o vinski trgatvi. Kedar bi se naj branje ali vinska trgatve začela, o tem ljudje niso vsi enih misli, še učeni vinorejci so si zastonj glavo belili in pisarili, kedaj bi imeli vsi v trgatvi iti. Tudi vlada se je po nekaterih deželah vtikala in ukaževala den, pred katerim ne sme nihče s puto (brento) v vinograd, kar se pa sedaj obče zametuje, ker je tako ukaževanje prvič motenje posestniških pravic, in drugič ker je brezkoristno posebno tam, kder imajo mnogo trsovih sort, ranih in poznih, dobrih in slabih. Tudi je posilno nastavljanje trgatvinega obroka manjšim posestnikom na škodo in le velikim na korist.

Kajti če se trgatve pozno nastavi, potem manjši posestniki trpijo občutljivo zgubo na moštu, ktere pa samo veliki posestnik ne porajta. Za eno merno nastavljanje trgatve se da le ondi govoriti, kder imajo večidel le eno sorto ali pleme trsovo. Kder tega ni, kder vse križem po vinogradu raznih trsov stoji, ondi najboljše vsak posestnik sam razsodi, kedaj je v njegovem vinogradu najboljše brati, namreč tedaj, kedar je njegovo grozdje večidel najbolj zrelo.

Kedar grozd zori, tedaj se v njem množi cukrer, kislina pa pojema. Kislina in cukrer pa se narejata v trsovih listkih, ter iz teh v jagode uhajata. Zato se mora skrbno gledati na to, da se trsu listki ohranijo. V zrelem grozdu se poslednje dni cukra toliko naredi, da se kislina za naš okus skrije; vendar pri vrenju se zopet prikaže. —

Prepozna trgatve je ravno tako napačna, kakor prerana. Tukaj je grozdje še kislo, ondi pa že oslabeledo na vrednosti. Največjo vrednost ima grozdje in je tedaj najprilicniši čas trgatve, kedar se začenja kazati tako zvano: žlahtno gnijenje jagod (Edelfäule). Te gospodar nebi smel prezreti in zamuditi. Znamenja so sledeča: žolta ali zelena barva jagod postaja rjavkasta, jagode začnejo nekoliko suhljati in če bi jih več časa pustil, bi se spremenile v rozine; se vé, če je vreme ugodno; kajti ob mokrotnem vremenu se jih loti plesnivost ter jih kmalu pokonča.

Ako tedaj posestnik potem, ko se je na grozdju prikazalo: žlahtno gnijenje, s trgatvijo še odlaga, potem je na precej občutljivi zgubi: mnogo jagod odpade, voda zgine in plesnivost najlepše grozdje hitro pokončava. Ako že kdo namerjava pridelati rozin ali samomaščine (Ausbruch), no ta se vé mora s trgatvijo čakati pa tudi gledati da svoj denar iz pridelka dobi. Navadno je prepozna trgatve le zguba za posestnika.

Ali se spleča travnikom gnojiti? Noben razumnik ne dvomi, da je dobro in potrebno travnikom gnojiti in da so hvaležni za vsako peščico gnoja, katera se jim privošči. Hlevskega gnoja se vé jim zamoremo le težko kaj odmeriti; preveč ga potrebujemo za njive. Ali imamo dokaj drugih tvarin za to dovolj dobrih, n. pr. kompost, pepel iz drv in premoga, apno, saje, zmlete kosti, šekretnico, gnojnico. Nabiranje takih gnojilnih tvarin ni težavno in gotovo obilniša kositev bogato povrača stroške takega gnojenja. Številke to jasno in prepričevalno dokažujejo.

Nek posestnik je na nepogojenem travniku dobival 15 centov sena in 7 centov otave, skupaj 22 centov krme. Pognojil ga je potem s kompostom (200 cent. na oral) in nakosil 34 cent. sena in 16 cent. otave, skupaj 50 centov krme, tedaj 28 centov na leto več. — Potem je travnik pognojil z gnojnico (na oral 500 veder) in dobil 19 centov sena in 16 cent. otave, skupaj 35 cen-

to, tedaj 13 centov več. Na dalje je poskusil s šekretnikom (32 centov na oral) in nakosil 21 centov sena in 29 centov otave, skupaj 50 centov krme, tedaj 28 cent. več. Poskusil je potem z mineralnim gnojem, s kalijevo soljo in dobil 26 centov sena, 26 centov otave, skupaj 52 centov krme, tedaj na leto 30 cent. več. Potem je pognojil z golobjekom (12 centov na oral) in dobil 37 centov sena in 24 centov otave, skupaj 61 cent. krme, tedaj 39 centov več. Naposled je še pognojil z golobjekom in scavnico (16 cent. na oral) ter nakosil 38 centov sena in 25 centov otave, skupaj 63 centov krme, tedaj 41 centov več. Tako se splača travnikom gnojiti!

Nekaj o stelji. Vsak gospodar pozna važnost dobrega gnoja za kmetijstvo, in res ni je stvari, s katero bi se dalo kmetijstvo bolj pospešiti, kakor z dobrim gncjem in njegovim umnim oskrbovanjem. Dobrota gnoja odvisna je od brote krme, s katero se živina krmi, kakor tudi od njegovega oskrbovanja. Pa tudi stelja veliko upliva na vrednost gnoja na njegovo razkrojivanje in na njegovo redilno moč.

Zatoraj naj si kmetovalci, ki imajo na izbiro več tvarin za steljo, izberejo vedno le ono, ki jim daje najboljši gnoj, in ki se najlaglje in najhitreje v zemlji razkroji. Med te tvarine spadajo:

1. Slama. Psebn o ržena slama je velike vrednosti za steljo. Slama popije v svoje votle stebel vso gnojnico, jo hitro razkroji. Čem bolj je slama zmečkana in nekoliko krajša, kakor je njena naravna velikost, tem bolje je.

2. Smerečeje in mah. Kjer pomanjkuje slame, rabi se tudi smerečeje in mah za steljo. Taki gnoj ugaja posebno ilovični zemlji. Ker se pa smerečeje le polagama razkroji in segnije, treba je da ostane delj časa na gnojišču ali pa v hlevu pod živino. —

3. Veliko manjše vrednosti, kakor slama je listje. Ono le polagama in celo težko segnije, malo gnojnice v se popije in le malo rastline hrani. Kdor slamo in listje skupaj kot stelo rabi in skupaj na gnoj meče, stori v gnojenju zemljišč veliko napako. Takov gnoj namreč nejednako merno razpada in tudi nejednako merno gnoji.

4. Celo dober za steljo je krompirjevec. On se napije hitro in dobro gnojnice, počne hitro gniti, v zemlji pa hitro razpadati in rastline rediti. Boljši je torej ga porabiti za steljo, kakor pa na polju ga sožgati. Posebno kot gnoj na travnikih ima veliko vrednost.

5. Trs, praprot, srpnica so tudi dobre za steljo, ako se še zelene pokosé in posušé. Ako se pa puščajo toliko časa, da se na korenini posušé, in še le potem pokosé, nimajo toliko vrednost za steljo, ker se težko razkrujejo.

6. Žaganje se tudi lahko rabi za steljo, vendar ono le malo gnoj pomnoži, in celo počasi raz-

pada. Puščati se mora dolgo časa na gnojišču, da dobro segnije.

7. Trava iz ribnikov in ruša se rabi le tam, kjer pomanjkuje drugih tvarin za steljo. Trava se mora pokositi in dobro posušiti, pred ko se rabi za steljo, kajti mokra in frišna trava ne upije nič ščavnice v se, pod živino ostane mokra, in da le prazen in slab gnoj. Gosp. list.

Sejmovi. 11. oktobra v Orešju. — 15. okt. na Planini, v Račjem, pri sv. Duhu v Ločah, pri št. Ilu nad Sl. Gradcem, pri sv. Križu pri Slatini. — 18. okt. v Mozirju, v Videmu, v Trbovlju, v Podsredi. — 20. v Mariboru.

Dopisi.

Iz Celja. (Naše šolske zadeve). Naše šole so začele večjidel že 15. sept. razun mestjanske, ktere začetek se bo te dni obhajal. Posebno zanimati mora prijatelje naša nova okolična slovenska šola, ki se je letos začela, ker pri drugih je vse po prejšni navadi; število dijakov na latinskih šolah je 185, učencev v mestni ljudski šoli pa precej manjše, ker so otroci iz okolice vsi v slovensko šolo vpisani. — Okolična slovenska šola bila je kot 2razredna ustanovljena in učiteljske službe bile so do 10. junija razpisane; za prvi 2 službi bilo je 16 prošnikov in krajni šolski svet je predlagal 2 gospoda, kojih pa okrajni šolski svet nijednega ni hotel potrditi vrednega priporočbe pri dež. šolskem svetu in akoravno sta izvoljena gospoda Lopan in Kregar, kolikor zdaj presodimo vse hvale vredna, se to le omeni v čudno prikazen, da se naš okrajni šolski svet za krajne šolske svetovalce čisto nič ne zmeni. Za podučiteljsko službo oglašil se je le 1 prošnik in krajni šolski svet je z veseljem predlagal g. Lever-ja za podučitelja, ker je ta gospod 8 latinskih šol z maturo dobro izvršil in je bil že 2. leto v duhovščnici, ktero je pa zavoljo vojaške postave, ker sam vojak, zapustil in glejte! naša nova šola se je že tudi pred 14 dnevi začela, a g. podučitelj še niti dekretiran ni, ker menda okrajnemu šolskemu svetu ne ugaja in slišimo, da se je krajni šolski svet telegrafično obrnil pretečeno saboto do dež. šolsk. sveta, naj stori on, kar naši okrajni gg. svetovalci že tako dolgo odlagajo! — A še več imam povedati. V naši okolici je 365 otrok, ki so po zdajšnji šolski postavi šolo obiskovati dolžni, in znano je, da je naš zdajšnji okolični zastop, ki je za vse dobro vnet, sklenil, 6. julija t. l. za dekleta šolske sestre iz Maribora poklicati in je prosil preč. škofijstvo, da ono to potrdi, kar se je nemudoma radostno zgodilo in častita prednica šolskih mariborskih sester je tudi privolila 3 sestre semkaj poslati in visoka namestnija je njih naselitev dovolila in samo ukazala, da še ima krajni šolski svet po okr. š. svetu deželni šolski svet prositi, da on dovoli, privatno dekliško šolo

za celjsko okolico in ta ukaz se je že 11. avg. izvršil in kaj so naši okrajni gg. šolski svetovalci storili? Še pred kratkimi dnevi te prošnje niti v Gradec poslali niso, ker že 2 meseca niso seje imeli in okolični zastop se je že sam ustmeno in v zadnih dnevih tudi pismeno pritožil zavoljo tega neopravičeno mudnega ravnanja, da se hujše ne izrazim; kajti prostori za šolske sestre so prazni in vse je pripravljeno, da bi se lahko šola začela pa ker se je gospodom izljubilo prepričanim biti, da dokler se še dajo učitelji dobiti nam nun treba ni, mora g. učitelj v prvem razredu imeti 150 šolarjev obojega spola in se je moralo pol-dnevno poučevanje vpeljati, dokler šolskih sester ne bo. Prepričani smo, da kar tukajšnji gg. zadržujejo, nam bodo v Gradcu gotovo v kratkem dovolili, a čudno je le to, da se učeni možje, vsaj po imenu, upajo tako nepostavno ravnati in zoper tako potrebno pravo omiko naše mladine delati! Šolske sestre morajo res dobre biti, ker nam jih naši liberalci ne privoščijo, pa Bog in sreča junška nam jih mora v kratkem pripeljati!

Iz mariborske okolice. Nek trgovec je imel osla, ki mu je moral zveplenke, niti in „biks“ domu nositi. Take malenkosti je nosil brez truda. Ko pa mu je nekokrat jegov gospodar precej soli naložil, je ubogi osel v nekem potoku onemogel in v vodo padel. Sol se raztopi in osel vstane vesel in rigaje zbeži iz potoka, ker se je gospodarja zbal. Za naprej je vselej s soljo tako napravil. Gospodar si misli, tega osla še pa vendar hočem izučiti. Naloži mu toraj drugokrat precej gob. Ko osel v potok stopi se brzo potukne, misleči butaro si polajšati. Vendar grozno se je goljufal. Gobe se napijejo vode in teža je bila toliko, da se revež ni mogel vzdigniti, dokler ni prišel gospodar na pomoč.

G. Seidl si je naložil veliko breme o kojem je že „Slov. Gospodar“ večkrat poročal. Že poprej so narastle jegove službe na 14. Še premalo! Dal se je zdaj voliti še pri spodnji Šent-Kungerti v šolski odbor, v katerem bo bržčas postal nadzornik in prednik, kakor v Kamci in pri sv. Križu. Trdi nemec nadzornik šole pri slovenskih otrokih, se nam zdi, kakor tisti šolski svetovalec, ki je otroke nagovoril: „Vi šolara fleissig bila, lepo folgala očo, mati, da jaz niks slišala, ko faulasta bila doma, pa niks folgala. Tudi kaj fučila, da ne tumasta prišla bolj zurtik.“

Ker pa g. Seidl še srenjskega računa ne more napraviti, smo primorani misliti, da si preveč nalaga ter mora obnemoči, dokler ne pride gospod, ki bo na njegove stroške račune izdelal, in vse neredno uredil. Povsod si izvoli namestnika, in ker namestniki povsod vse v neredu imajo, smo primorani prašati celi svet, zakaj je nam in drugim srenjam, kakor tudi šolam „strah in mora“, ki vse ovira in zadržuje?

Iz Babinec. (Požar.) „Slov. Gosp.“ nam je že letos večkrat poročal o požarih in zdaj je

bil zopet 1. t. m. eden v občini Šalinski, pri M. Karbi. Vnelo se je, ob 1/2 1 popoldne; zgorel je škeden z vso lepo krmo. Pa ta ogenj bil je zelo nevaren, ker se 2 kmetov poslopje skup drži. Pa ker so ljudje hitro od več strani prihitali in močno branili in Krapjenčari so si pripeljali tudi brizgljivo, so ogenj ustavili. Vročina je bila velika, ker je jako veter pihal. Nekemu fantu in deklici se je obleka od vročine vnela, kedar sta na bližnji strehi polivala; pa sta si hitro pogasila. Prihitalo je največ ljudi iz Babinec, Šalinec in iz Krapja. Lepa hvala se vsem izreka, posebno pa vrlemu in poštenemu posestniku Vidu Špindlerju, ki je prav pridno brizgline cev naviral in ljudi z lepo besedo k delu opominjal. Delal je vsak pridno, kateri je prišel. Ali ljutomerskega gasilca ni nobeden človek nikder tam videl; tudi ne zandarja, akoravno je trpela več ko 3 ure ta nesreča.

Od Pesnice (Zgled pridnega padarja?) V slovenskih Goricah tam, kder z velikim zvonom zvonijo, je izumil tamošnji g. padar, kakor je „Gosp.“ že omenil, novo zdravilo — zeleni sad, katero si bode najbrž patentirati dal. Sliši rad „gospod doktor“ menda „zelen sad“ na kateri prislov ima toliko pravice, ko vrabec do prosa. Baba se res, da toliko, če ne več, razumi, kakor pravi doktor. Mogoče; vsaj nosi po zimi res velike škornje. Gorjé pri drugih zdravnikih pomoči iskajočemu boleniku, ako včasih in v zadregi zavolj bližine vendar, kakor topljenec po slamici po njem seže. Prvo zdravilo mu ponudi — suho žganje. Slovenski kmeti, poizvedite tedaj, kako imenovani g. padar ali doktor vaše tovariše ljubi in jim streže! Nedavno je zbolel kmet T. na plućnem vnetju. Pošlje okoli 11 ure opoldne svojega posla k komaj 1/4 ure proč stanujočemu že omenjenemu g. padaru z naročilom, naj brž k njemu pride, ker mu je silno slabo. Zdravnik poslu obljubi, ter še v večje zagotovilo svoj grb, pastirskim gibancam jako podoben, ž njim pošlje. Bolenik čaka, čaka, ali kdo ne pride, to je zdravnik. Poslal še je potem 2krat po njega, pa slišite! — okoli 5 ure popoldan se je ponižal k boleniku, — res liberalen padar. Da pa nebi koga kriva misel motila, da je morebiti med tem druge bolenike obiskal in jim stregel, ta vedi, da je bila le volitev za krajni šolski svet, kjer je moral padar svoj nos, kakor je že jegova navada ali bolje slabost, zraven imeti, ako ravno s slabim uspehom. Po tem se ve, še je trebuh terjal svoje. Tudi mu je od samega agitiranja in bahanja odreno grlo zevalo po tekočinah, ter ga pomiril s tem, da je v 2 krémah pridno v njega ulival pive in vina, tako da se mu je obraz prav po nemškutarsko od daleč žaril v razsvetljenje slovenskih kmetov. Bolenik, se ve, je umrl in ni mu mogoče, kakor je na smrtni postelji še želel, tega gospoda pri sodnji priporočiti. Skoro bi verjel, da je istina, kar nekateri pravijo, da tukaj boleniki s pomočjo padara umirajo. Ako se ta gospod padar ne bo poboljšal, ga hočem „Gospodarju“

še večkrat izročiti, vsaj je slednji pri njem v dobrem spominu. (Nas veseli! Ured.)

Iz Koroškega. (Razne novosti.) Pri nas se je začelo živahno gibanje katoliško-političnih društev in utegne še živahneje postati. Tega se vsaj smemo nadjati iz naznanila, ktero beremo v vrlemu listu „Kärntner-Blatt“ o celovškem kat. pol. društvu. Ovo društvo namreč naznanja, da bo v jesenskih in zimskih mesecih zborovalo po 2krat in sicer bo vselej prvo nedeljo zbor z raznimi govori in 14 dni potem shod za veselice. Prvi taki shod z veselico bo 17. oktobra. — V nedeljo 26. sept. je takisto društvo zborovalo, ter po dobro premišljenem govoru barona Reyer-ja sprejelo resolucije kneza Liechtensteina o zboljšanju slabega stanja človeške družbe na podlagi krščanstva. Znani rodoljub g. Andr. Einspieler je govoril o jugoslavjanskem uporu, ter slušatelje nagovarjal, naj podpirajo nesrečnike, ki so morali k nam v Avstrijo pribežati. — Prihodnjo nedeljo 10. okt. bo tudi kat. pol. društvo v Borovljah pri „Urški“ imelo zbor. Ovo društvo obžaluje smrt vrlega in delavnega društvenika g. Pavla Rabiča, katerega so 19. sept. pokopali. Pri Spod. Borovljah delajo na deželne stroške nov most čez Dravo. Les so vsekali meseca maja, kar gotovo ne obeta, da bo most dolgo stal. — Učitelj v Glinju g. Krasnik boleha že od spomladi in šolska mladež pogreša poduka. No, liberalni vitezi in oprode nove šole, pomozite! —

Iz Slovegradca (nova železnica.) Železniška proga, po katerej se bode urno kedaj zamoglo drdrati iz Sp. Draurburga v Celje brez velikega ovinka nad Maribor, se bo skoro razmerila, ker se delo inženirjev hitremu koncu bliža. Po najnovejšem merenju bo železnica se potegnila iz Celja po lepi savinski dolini čez Pako v Šoštanj in Velenje, kder se bo ukrenila v dol Mislinje pri št. Ilu ter mimo Slovegradca peljala v Sp. Draurburg. Ljudje se veselijo urnega delovanja inženirjev, ker iz tega sklepajo, da se bo vendar le železnica ne samo merila, ampak tudi stavila. Govorica gre, da se je tega tem bolj nadjati, ker je država kupila rude na kopanje svinca in cinka, ki utegnejo mnogo dobička dati, ako se le pri vsem podvzetju razumno ravna.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Slovenci čedalje bolj čutijo, kolika politična bedastoča da je bil naš domači razpor in razkol na Staro in Mladoslavence. Nobena stranka sama ne opravi ničesar, ker druga drugo izpodriva — slovenska reč pa hodi rakovo pot. Zato resnični rodoljubi mislijo na potrebno spravo. Do sedaj so edini Goriški Slovenci našli pravo pot. Mlado in staroslavenska društva z novim letom prenehajo ter se zedinijo v eno, veliko društvo. Lista Glas in Soča za se prenehata in na njuno mesto stopi nov list: Glas od Soče.

Ljubljanski Slovenec se tega po pravici veseli in predlaga občno spravo Slovencev v Ljubljani. V ta namen bi naj iz vseh krajev, kranjskih, štajerskih, koroških, goriških, istrskih prišli od tamošnjih Slovencev pooblaščenici možje v Ljubljano, da bise natančno dogovorili o načelih in o programu, po katerem bi se naj zastopniki slovenski v deželnih in državnem zboru ravnali. Radovedni smo, kar bodo sedaj Mladoslavenci rekli. — Naš štajerski deželni zbor je hotel znesek 300.000 fl., katerega ima dežela plačati za zidanje novega vseučilišča v Gradcu, nekoliko znižati, ali dunajska vlada ni privolila. — Gradec dobi novega profesorja zopet iz — pruske Nemčije, nekega Kellerja. Še ni zadosti prusakov med nami, čeravno je nekdo hotel v Gradcu marmornato podobo avstrijskega cesarja kupiti, pa nje ni nikder dobil; povsod so mu ponujali le pruskega cesarja z Moltke-jem in Bismarkom. — Delegacije avstrijsko-ogerske so dovolile 8,500.000 fl. za nakup 1560 novih kanonov. Vojniški minister se je v imenu vojne zahvalil za veliko požrtvovalnost, ter povdarjal, da sedaj tretjo krat vojna nebo stala s slabejim orožjem pred sovražnikom. — V Črnovicah, glavnem mestu Bukovine, so 4. t. m. ravno na god svitlega cesarja slovesno obhajali 100letnico obstanka ove dežele pri Avstriji. Ob enem se je odprlo novo vseučilišče. — Deželni, nemčurski šolski svet v Pragi, je v mestu Plzenskem izbacnil iz dosedanjih učilnic česke otroke, da se umaknejo 5 razredom nove nemške šole. Lep zgled nemčurske ravnopravnosti! — Državni zbor je sklican na 19. okt. Obravnaval bo najprvle o državnem proračunu za l. 1876, o novi železniški postavi, o novi ribarski postavi in o porabljenju verskega zaloga (Religionsfond).

Vnanje države. Na Ruskem rogovilijo brezštevilna tajna društva, ki so v zvezi s strahoviti internacionalci, kateri so l. 1871. Paris požigali. Te dni se je zanesljivo izvedelo, da jih pruski minister Bismark z denarji podpira. To je jasen dokaz, da Prus misli na vojsko zoper Rusa. No in če se to zgodi, in Rusi zgubijo, potem bo vsa Evropa, ves svet pred prusko Nemčijo trepetal. — Prusko-nemški cesar pojde 16. oktobra na Laško, svojega zaveznika kralja Viktorja Emanuela obiskovat. — Angleži so se s Kitajci v Aziji tako hudo sprli, da se je bilo bati vojske. Ali sedaj se je vse zopet poravnalo. — Liberalci po vsej Evropi so Karliste na Španskem v svojih listih pobili in uničili. Ali sedaj se zopet kaže, da so se varali. Te dni so Karlisti nasprotnike sijajno zmagali pred trdnjavo S. Sebastijan in jih 1000 usmrtili. —

Jugoslavjanska vojska zoper Turka.

V Bosniji so se ustaši pri Dolgempolju in Osredici zbirali. Naglo plane 1300 Turkov nad nje, da so se po hrabrem boju morali raziti. Drugi

dan se zopet zberejo. Blizo Priedora so ustaši dobilo s šancami se utrdili. Turki so njih zastoj 2 krat naskočili, pa zgubili 200 ubitih in ranjenih. V Hercegovini je 15.000 upornikov, a Turkov je mnogo več blizo 30.000 in vendar ne morejo hrabrih ustašev premagati, marveč se skrbno držijo zapadne strani, da ostanejo črez Klek z morjem v zvezi, od koder se jim dovaža čedalje več vojakov in vojne priprave. Pri Klepanici in Prepatnici je vsled tega bil krvav boj. Izbarkane reči je spremljalo 4000 Turkov, a nagloma jih napade 1200 upornikov, ter bi jih bili vse uničili, ako nebi iz Stolca prihitelo 2000 Turkov na pomoč. Turki so zgubili 500 mož in vojno kaso. Pomoči uporniki sedaj ne dobijo. Rusija in Avstrija je tako pritiskala na Srbijo, da je knez Milan ministra Rističa odstavil in poklical ministre Turkom bolj prijazne. Tudi Turek je prisiljen Kristijanom bremena polajšati. Sultan je vsaj tako moral pismeno razglasiti, pa kdo bi Turku zaupal?

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Rim, Neapol in domu.

IX.

Na potu z roko potegnem po bradi, ki že več dni britve ni videla, se spomnim, da nisem nazarejec, in ker ravno pred meno na vratih visi svetel krožnik, grem noter, da se znebim nepotrebnega blaga. To ti je bilo trpljenje, da je bilo joj. Mislil sem, da me s kleši brije. Ustnice sem zatezal, kakor da bi veter kako leso odpiral; sam sebe bi se ustrašil, ako bi se v zrcalu videl. Slednjič je vendar britko delo končano; spustil me je iz svojih nemilih rok.

Zdajci stopi v izbo drug delavec s krtačo pod pazuo in se mi ponuja, osvetliti škornje, ki so bili že tudi tega dela potrebni. Moreš si misliti, kako debelo ga pogledam, ko svojo umetnost ponujajoči po domače reče: „dobri biks“. Prašam ga, ali govori slovenski, ali je ra Slovenskem doma, ali če je kedaj tamkaj bil; vendar ne prvo ne drugo ni bilo. Rojen v Loreti ni prišel nikdar od doma; od kakega slovenskega romarja je te besede slišal, in si jih zapomnil.

Zdaj na glavi in nogah oznažen, potegnem po široki ulici proti svetišču.

Mesto Loreto je še le leta 1586. od papeža Siksta V. dobilo pravice mesta; ima prav za prav le eno ulico; po strmeh bregu stojijo na levo in desno hrami različne visokosti in lepote. Največ je prodajalnic z moleki, breviciami, slikami in drugim blagom, ktero pobožni romarji kupujejo. Prebivalci so večidel ubogi; živé od romarjev, katerih na leto do $\frac{1}{2}$ milijona semkaj prihaja, da počastijo Marijo, nebeško Kraljico v njeni lastni hišici. Na vsako stopinjo za teboj drnjezgajo berači; še celo v crkvi te nadlegujejo, če ravno je prepovedano. Pri dverih v sveto hišico vedno stoji stra-

žaj, z golo sablo, in ako opazi koga beračiti, ga popade in potisne iz cerkve. Tako se je zgodilo ženi z malo deklico, ki je mene za dar božji nagovorila. Cerkev ima 3 vrata iz brona, s podobami. Izdelati jih je dal papež Pavel V. 1605—1621. Silno visok zvonik je krasnega stroja. Vrh se konča z osemvoglato piramido. Veliki zvon tehta 220 centov. Zvoni se večidel po eni plati, vendar tako razločno, da stanovniki hitro poznajo, kaj zvonenje pomeni. Mili glasi zvonov človeku v srce segajo; zdi se mu, da sliši nevidnih duhov nadzemeljsko petje.

Na sredini prostorne cerkve stoji sv. hišica. Lah jo imenuje: Casa santa. Četverna vrata odpirajo vhod v njo. Tesno pri srecu postaja verne mu Katoliku, kedar s svojo grešno nogo stopi v sv. hišico, iz ktere je zasvetilo zveličanje naše. Zdaj stoji v hišici, kjer je bila rojena Mati božja; tukaj je pri svojih stariših sv. Joahimu in Ani preživela svoja detečja leta; tukaj je bila brez madeža spočeta Devica v pobožno molitev zamaknjena, kedar je angel Gabriel pozdravljenje iz nebes prinesel, in jej naznanil, da bo od sv. Duha spočela in mati Sina božjega postala; tukaj se je prečista Devica besedam angela udala rekoč: Dekla sem Gospodova, naj se mi zgodi po tvoji besedi; tukaj, na tem mestu je božja beseda meso postala in začela prebivati med nami. Boš se začudil, ako zagledneš s srebrosvetlimi solzami zalijena očesa ponižno klečečih romarjev? Boš prašal po uzroku, kedar vidiš jih prsa visoko se dvigati, in slišiš glasno vzdihovanje, ki prihaja iz dna srca?

Ljubi bralec! ti želiš vedeti, kako je neki Marijina hišica sem dospela, ki je nekdanj stala v Nazaretu? (Nastavek prihod.)

Razne stvari.

(Popravek.) Jako obžalujemo, da se je naš dopisnik od Voglajne v št. 39. Slov. Gosp. zastran osebe komisarja pri šolskem izpitu v Slivnici varal in razžalil našega naročnika g. Stumbergerja, graščiškega oskrbnika v Jelševem gradu. Prosimo za oprostenje! Uredništvo.

(Svitli cesar) so za pogorelce v Blačah na Koroškem darovali 1000 fl.

(C. k. učiteljsko pripravništvo) v Mariboru šteje 105 slušateljev v 3 razredih, potem 46 rejencev v pripravniškem razredu in 58 učencev v 2 razredoma.

(Iz Celja) poizvemo, da so Jož. Koprivšeka v Levcu mrtvega našli nad hlevom v senu; imel je hudo rano na vratu, ki se je naredila gotovo z ostrim nožem. — Martin Odovnik v Čretah je hlapca Mart. Supana nastrelil, kedar mu je ta prišel sadja krast, ter ga nevarno ranil.

(V Ciglencih) pod Mariborom sta se pri posestniku Jož. Jugu 2 delalca svadila tako, da je Miha Senekovič s sekiro mahnil po Jurju Bezjaku in ga ubil.

(V *Polički vesi*) ro nepoznani tatovi iz paše ukradli 4 vole, ki so kakih 400 fl. vredni.

(*Prvi sneg*) je goro Semering in sosedne gore pokrila 15. septembra.

(*Domorodci v Ormužu*) so 3. okt. napravili veselico s petjem in gledališčno igro in plesom. Čisti dohodke je namenjen ubogim slavjanskim pribežnikom. Sodelovale ste gospodična baronesa Dienerspergova in Martincova. Hvala i slava!

(*Pete trojčke*) je porodila neka žena na Českem v mestu Plzen-u. Žena je stara 23, mož pa 26 let. Otrok imata sedaj 12 dečkov in 1 deklico vse čvrste in zdrave. Dva dečka sta umrla.

(V *Dornovskem gradu*) so hlapcu ukradli 2 hranilnični knjižici po 450 fl. in 60 fl.

(50 let) je meseca septembra minulo od one dobe, ko se je iz Stoektona v Darlington na Angleskem pripeljal prvi železniški vlak (1825). In koliko železnic je že sedaj?

(Za družbo duhovnikov) sta vplačala č. gg.: Zmazek 11 gld., Lempl 11 gld.

(*Spremembe v Lavantinski škofiji*.) Č. g. M. Stoklas je imenovan za dekana v Marenbergu in č. g. B. Stiplovšek je presentiran za župnika v št. Antonu na Pohorju.

(*Dražbe*.) 7. okt. Franc Zavernik 6359 fl. (3.) — Jan. Mrzlavec 5496 fl. (3.) — Kašp. Konec 2430 fl. — Jur. Jaklič v Vojniku 1340 fl. (3.) — Marija Kos v Ljubnici 4300 fl. — 8. okt. Ana Ernst v Razvanju 1230 fl. — 9. okt. Franc Kögler 10144 fl. — Jur. Steiner v Gotovljah 4291 fl. — Mart. Dimec v Prošinu 2974 fl. (2.) Jur. Kos v Klancu 273 fl. — Mih. Mastnjak v Ljubecnem 709 fl. — And. Teužič v Dornovi 420 fl. — And. Ljubaj pri sv. Jurju 4128 fl. — 11. okt. Jan. Šetine v Trnju 2135 fl. Ant. Levak v Artiču 5500 fl.

Tržna cena pretekli teden	V Mariboru		V Ptuj		V Celju		V Varaždinu		V Celovcu	
	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.
Pšenice vagan . . .	4	80	4	40	5	—	4	80	5	32
Rži	3	80	2	95	3	90	3	20	3	21
Ječmena	3	—	2	50	3	40	3	20	2	94
Ovsa	1	90	1	60	2	70	1	70	1	37
Turšice	2	90	3	—	3	60	2	50	2	94
Ajde	2	60	2	40	3	—	2	40	3	3
Prosa	3	10	—	—	3	60	2	40	2	63
Krompirja	1	30	1	20	1	60	1	30	1	30
Sena cent.	1	50	1	80	1	—	1	50	1	—
Slame (v šopkih)	1	50	1	30	—	80	1	60	—	—
„ za steljo	1	10	—	90	—	60	1	40	—	—
Govedine funt	—	26	—	26	—	26	—	20	—	22
Teletine	—	30	—	28	—	27	—	22	—	22
Svinjetine	—	30	—	30	—	28	—	28	—	28
Slanine	—	37	—	44	—	40	—	44	—	50

Loterijske številke:

V Gradeu 2. oktobra 1875: 18 51 77 36 9

Na Dunaju „ „ 9 46 18 71 14

Prihodnje srečanje: 16. oktobra 1875.

Najnovejši kurzi na Dunaju.

	fl.	kr.
Zedinjeni drž. dolg (100 gl.) 4 gld. 20 kr. %	70	10
Upne (kreditne) srečke po 100 gl. prvotne vrednosti, brez obresti, pa s 4kratnim srečkanjem	166	50
Ažijo srebra	101	95
zlatá	5	29

3—3

Učenec.

Pri nekem mariborskem kupeu z manufakturnim blagom vzame se v poduk, **fant**, kateri je slovenskega in nemškega jezika zmožen. Več se zvé v tiskarni J. M. Pajka (v koroškeji ulici.)

3—3

300

novih polovnjakov

v lesenih in železnih obročih ima po jako nizki ceni na prodaj

Feliks Schmidl,
sodar v Mariboru.

4—4

!! Denarji !!

se na 8% obresti (interesov) in še po višej ceni knjižno zavarovalno na dobro posestvo v Mariboru na posodo jemljejo v poštni ulici število **22**. zraven loterijske kolekture v

prodajalnici moke in vžitkarije.

Prodaja lepe gorice pri Mariboru.

Vsled rešitve mariborske sl. c. kr. sodnije dne 6. julija 1875, št. 8625, bode v četrtek **21. oktobra** t. l. ob 10. uri dopoldne v Dragučovi (Schlossberg Tragnuč) **tretja in slednja licitacija**, poprej Marije Rošker, zdaj J. Krubekove gorice, po domače urar (uhmacherova gorica) gor. št. 23 pod Pfarrsgilt sv. Peter, pri kateri se bode posestvo za vsako ponudbo, tedaj tudi pod cenitvo po dražbi prodalo. Gorica meri okolo 4 oralov, je 3600 fl. s hramom vred cenjena. Gorica ima lepo lego in je od hiše krasen razgled, je le samo eno uro od Maribora oddaljena in se bode najbrž pod vrednostjo kupiti dala. Pri licitaciji je treba samo varščine (vadum) 361 gld. Kupci se na to dražbo pozorni činijo.

Več se izvé pri sl. c. kr. sodnji mariborski ali pa pri Lizi Rapocovi, Sandwirth I. nadstropje v Mariboru.